

Noc u tamaryšku

HANA KAROLINA KOBULEJOVÁ

Noc
u tamaryšku

Noční vzduch
probudila
vůně kvítků

Básně v lístcích
tamaryšku
co ještě stojí za to

nespat?

ONDATŘÍ POHLED

Zřejmě jsi pospíchal
a tak jsi mi věnoval
jen ondatří pohled

Vířil sněhový prach
nad horkou koupelí
a jiskry v nadočnici

rytmicky uvadaly
na polibek blízko
roztříštěného aroma

V ZAJETÍ MŮR

Židle dostane zvláštní nutkání

protáhnout se!

Bere rozum do hrsti a bouří se

Chtěla se smát a nikdy nemohla

Tvrdošijné vrzání každý nenáviděl

Kroky vedly na hranici

plytkých křivd

na kraj obzoru

hustý déšť

stékal z prasklin kůry

a krása svěžích listů

opila se namol

K neprobrání

Jednou ztratila ústa pro vítr

aby rozdýchala

život

Blesk na nebi klopýtl

pět hmyzích kroků

Jako svědek lásky v černých kuklách

převrátila se

Málo kořenů

SPOUŠŤ